

Мини-роман на турецком

для изучающих турецкий язык • A2–B1

Романтическая история +
перевод + разбор + выражения

Просто лингвист

Мини-роман на турецком

<https://litres.ru/74230057>

SelfPub; 2026

Аннотация

Хотите учить турецкий не по скучным учебникам, а через живую историю?

«Мини-роман на турецком» — это законченная романтическая история уровня А2–В1, действие которой происходит в Стамбуле, на берегах Босфора. Встреча под дождём, первый кофе, прогулки на пароме, ревность, признание. Всё написано простым, современным и естественным турецким языком.

Внутри:

полный текст мини-романа на турецком

литературный перевод на русский

разбор 15 самых сложных мест с понятными объяснениями

28 самых полезных выражений, которые реально пригодятся в жизни

Читайте историю, сверяйтесь с переводом, разбирайте трудные моменты и сразу запоминайте живые фразы. Материал создан специально для русскоязычных — без лишней теории, только практика и эмоции.

Идеально подходит тем, кто уже немного знает турецкий и хочет двигаться дальше через интересный текст, а не через упражнения.

Начните читать уже сегодня — и почувствуйте, как турецкий становится ближе.

Содержание

Введение	5
Текст мини-романа на турецком	6
Конец ознакомительного фрагмента.	10

Просто лингвист

Мини-роман на турецком

Введение

Этот материал создан специально для тех, кто изучает турецкий язык на уровне А2–В1. Перед вами — законченная лёгкая романтическая история, написанная простым, живым и современным разговорным турецким. Действие происходит в Стамбуле.

Как работать с текстом:

1. Сначала прочитайте историю на турецком целиком. Не торопитесь. Старайтесь понимать по контексту, даже если некоторые слова вам незнакомы.
 2. Затем прочитайте литературный перевод на русский. Сравните, как мысли передаются на двух языках.
 3. Изучите раздел «Разбор сложных мест». Там вы найдёте объяснения конструкций, которые часто вызывают трудности у русскоязычных.
 4. Выучите полезные выражения. Они взяты прямо из истории и пригодятся в реальном общении.
- Читайте вслух. Это помогает лучше запомнить ритм и интонацию турецкой речи. Удачи!

Текст мини-романа на турецком

Boğazda Yağmur

Elif yirmi üç yaşındaydı. İstanbulda bir üniversitede edebiyat okuyordu. Her sabah Kadıköydeki küçük dairesinden çıkıyor, iskeleye yürüyor ve vapura biniyordu. Boğazı geçmek onun için sadece bir yolculuk değildi. Denizin kokusu, martıların çığlıkları, karşı kıyıdaki binaların silueti... Bunlar onun ruhunu dinlendiriyordu. Bazen vapurun güvertesinde durup rüzgârı yüzünde hissediyor, gözlerini kapatıp mutlu oluyordu.

Elif yalnız bir kızdı. Arkadaşları vardı ama iç dünyasını kimseye kolay kolay açmıyordu. Kitaplar onun en yakın dostlarıydı. Özellikle aşk romanları. Belki de bu yüzden gerçek hayatta aşkı biraz uzaktan izliyordu. Bir gün karşıma çıkar, diyordu kendi kendine. Ama o günün ne zaman geleceğini bilmiyordu.

Bir Cuma akşamı her şey değişti. Dersler bitmişti. Gökyüzü griydi ve ince bir yağmur yağmaya başlamıştı. Elif ıslanmamak için tanıdık bir kitabevine girdi. Kapının zili çaldı. İçerisi sıcacıktı ve kitap kokuyordu. Rafların arasında yavaş yavaş dolaşırken elindeki ince roman kaydı ve yere düştü.

Pardon, dedi bir ses. Elif başını kaldırdı. Karşısında mavi gözlü, kısa saçlı bir genç duruyordu. Kitabı yerden almış, gülümseyerek uzatıyordu.

Teşekkür ederim, dedi Elif. Sesinde hafif bir utangaçlık vardı.

Bu kitabı mı arıyordunuz? diye sordu genç. Yazarını çok severim. Dili sade ama duyguları derinden anlatıyor.

Elif şaşırdı. Siz de mi okudunuz?

Hayır, henüz okumadım. Ama vitrinde görüp aklımda tutmuştum. Belki bugün alırım. Genç adam elini uzattı. Benim adım Can.

Elif, dedi kız ve elini sıktı. Canın eli sıcaktı.

Birkaç dakika daha kitaplar hakkında konuştular. Can fotoğrafçıydı. Özellikle Boğazın farklı saatlerini çekiyordu. Sabah erken saatlerde sis varken çok güzel oluyor, dedi. Akşamüstü de ayrı bir dünya.

Elif dinlerken kendini rahat hissetti. Normalde yabancılarla bu kadar kolay konuşmazdı. Ama Canın sesi yumuşacıktı ve gözlerinde samimi bir ışık vardı.

Yağmur dinmedi hâlâ, dedi Can bir ara. İsterseniz yakındaki bir kafede kahve içelim. Hem konuşmaya devam ederiz.

Elif bir an tereddüt etti. Sonra Tamam, dedi. İçinden bir ses Neden olmasın? diyordu.

Beş dakika sonra küçük bir kafede oturuyorlardı. Camın önündeki masada. Dışarıda yağmur devam ediyordu. Elif Türk kahvesi, Can ise filtre kahve istedi. Garson siparişleri aldıktan sonra Can gülümsedi.

İstanbulu seviyor musunuz? diye sordu.

Çok, diye cevap verdi Elif. Bazen yorucu oluyor ama hâlâ aşık olduğumu hissediyorum. Siz?

Ben burada doğdum. Şehri her haliyle seviyorum. Kalabalık

sokakları, eski mahalleleri, hatta trafiği bile. Çünkü buralar benim hikâyem.

Konuşma uzadı. Elif üniversiteden, sevdiği yazarlardan bahsetti. Can ise fotoğraf çektiği anlardan, bazen bütün gece Boğazda beklediği sahnelerden söz etti. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadılar. Dışarıda hava kararırken hâlâ sohbet ediyorlardı.

Can hesabı ödemek istedi. Elif itiraz etti ama Can Bu ilk kahvemiz, dedi. İzin verin. Elif kabul etti. Kapıdan çıkarken Can sordu:

Yarın müsait misiniz? İsterseniz sabah vapurla Üsküdüdü geçelim. Orada güzel bir yürüyüş yolu var.

Elif kalbinin hızlandığını hissetti. Evet, dedi. Olur.

Ertesi sabah hava açıktı. Güneş parlıyordu. Elif iskelede Canı görünce gülümsedi. Can elinde iki simit tutuyordu. Kahvaltı, dedi ve birini uzattı. Birlikte vapura bindiler. Güvertede oturup simit yerken Boğazın mavisine baktılar. Martılar etraflarında uçuşuyordu.

Bazen buraya tek başıma geliyorum, dedi Can. Düşünmek için. Hayat çok hızlı akıyor. Burada yavaşlıyor.

Elif başını salladı. Ben de öyle hissediyorum. Kitap okurken de zaman duruyor gibi oluyor.

Üsküdüdü vardıklarında sahil boyunca yürümeye başladılar. Can ara sıra telefonunu çıkarıp fotoğraf çekiyordu. Bir ara Elifi de çekmek istedi. Olur mu? diye sordu. Elif utandı ama Tamam, dedi. Can Gülümse, demedi. Sadece Kendin ol, dedi. O fotoğraf daha sonra Elifin en sevdiği karelerden biri olacaktı.

O günden sonra daha sık görüşmeye başladılar. Bazen Kadıköyde bir çay bahçesinde oturuyorlar, bazen Beşiktaşta eski sokaklarda kayboluyorlardı. Can Elife İstanbulun gizli köşelerini gösteriyordu. Elif ise Cana sevdiği şiirleri okuyordu. Aralarında sessizlikler de oluyordu ama o sessizlikler rahatsız etmiyordu. Aksine, birbirlerini daha iyi anlıyorlardı.

Bir akşam Can Elifi Kız Kulesinin karşısına, Salacaka götürdü. Güneş batıyordu. Gökyüzü turuncu ve pembeydi. Can Buraya seni getirmek istiyordum, dedi. Çünkü burası benim için özel. Ve sen de... özelsin.

Elifin kalbi hızla atmaya başladı. Bir şey söylemek istedi ama kelimeler boğazında düğümlendi. Can devam etti:

Seni tanıdığımdan beri her şey daha renkli geliyor. Sabahları uyanınca aklıma sen geliyorsun. Bu yeni bir his.

Elif yavaşça Ben de, dedi. Seni düşündüğümde içim ısınıyor.

Can elini uzattı. Elifin elini tuttu. İkisi de bir süre hiçbir şey söylemeden durdular. Sadece denizi ve birbirlerini dinlediler.

Ama her şey her zaman kolay gitmedi. Birkaç hafta sonra Elif bir gün Canı eski bir arkadaşlarıyla gördü. Kız arkadaşlardan biri Cana çok yakındı, koluna girmişti, gülüyordu. Elif uzaktan izledi. İçinde garip bir acı hissetti. O akşam Can aradığında Elif Yorgunum, dedi ve konuşmayı kısa kesti.

Ertesi gün Can mesaj attı: Bir şey mi oldu? Konuşabilir miyiz? Elif cevap vermedi. Bütün gün düşündü. Belki Canın başka birisi vardı. Belki kendisi fazla önemsemişti. Akşama doğru yine yağmur başladı. Elif evde otururken kapı çaldı.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «Литрес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на Литрес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.